

Spørgsmål fra udvalget til ministeren for offentlige arbejder og dennes svar herpå

Under henvisning til udvalgets skrivelse af 15. januar 1980 (L 49 – bilag 1) skal jeg oplyse følgende:

Spørgsmål 1.

»Ad § 150.

Udvalget udbeder sig oplysning om, hvilke personalegrupper bestemmelsen vedrører, herunder en nærmere bestemmelse af indholdet i formuleringen »ret til at gøre tjeneste på et luftfartøj« (stk. 1).«

Svar.

»Ret til at gøre tjeneste på et luftfartøj« omfatter retten til at udføre enhver form for tjeneste på et luftfartøj, hvortil der i henhold til luftfartsloven med tilsluttende bestemmelser kræves certifikat. Medens det tilsvarende udtryk i færdselsloven, »ret til at føre motor-drevet køretøj«, entydigt tager sigte på den person, der sidder bag rattet, dækker luftfartslovens begreb over forskelligartede funktioner med forskelligt sikkerhedsmæssigt indhold, for hvilke der udfærdiges særskilte certifikater.

I luftfartslovens § 35 er det anført, at luftfartøjsføreren altid skal have certifikat, medens det er overladt til ministeren at bestemme, om dette også skal gælde andre stillinger.

I ministeriet for offentlige arbejders bekendtgørelse nr. 191 af 13. maj 1935, § 1, jfr. Bestemmelser for Civil Luftfart (BL) nr. 6-03, punkt 4.1. og 5.1., er det bestemt, at certifikat kræves for at gøre tjeneste som flyvemaskinist, luftnavigator og kabinebesætningsmedlem (steward/stewardesse).

Spørgsmål 2.

»Ad § 150.

Udvalget udbeder sig oplysning om, hvorledes betinget frakendelse af retten til at gøre tjeneste på et luftfartøj vil blive anvendt på de forskellige personalegrupper.«

Svar.

§ 150, stk. 1 og 2, i den nugældende luftfartslov, der alene omhandler ubetinget frakendelse, er hidtil kun bragt i anvendelse overfor luftfartøjsførere.

I fremtidige tilfælde, der svarer til denne domstolspraksis, vil luftfartsmyndighederne fortsat indstille til anklagemyndigheden, at der nedlægges påstand om ubetinget frakendelse.

Uden for området af hidtidig domstolspraksis, dvs. betinget frakendelse overfor luftfartøjsførere og betinget/ubetinget frakendelse overfor andre end luftfartøjsførere, må anvendelsesområdet med tiden fastlægges af domstolens praksis i relation til § 150, stk. 1, 2 og 3.

Indførelse af betinget frakendelse er motiveret i ønsket om et mere differentieret sanktionssystem og ikke i et ønske om at kriminalisere nye handlinger/undladelser.

For en ordens skyld henledes opmærksomheden på, at det som altovervejende hovedregel vil være udelukket at anvende betinget frakendelse overfor en person, der har gjort eller forsøgt at gøre tjeneste på et luftfartøj efter at have nydt spiritus som angivet i § 50, stk. 1.

Dette fremgår af § 150, stk. 2, jfr. § 150, stk. 1, nr. 3, og § 150, stk. 3.

Spørgsmål 3.

»Ad § 150.

Udvalget udbeder sig oplysning om, hvorvidt der tilsigtes en ændring i retstilstanden, når udtrykket »groft uforsvarligt« (stk. 1) ændres til: »tilsidesættelse af væsentlige hensyn til flyvesikkerheden« (stk. 1, nr. 1).«

Svar.

Ændringen til »tilsidesættelse af væsentlige hensyn til flyvesikkerheden« er parallel til ændringen af færdselsloven i 1976, hvorefter det tidligere kriterium »har ført dette (= motorkøretøjet) på groft uforsvarlig måde« er blevet erstattet af »under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerhe-